

at paalægge den, som er den strænge Kontrol undergiben og udsat for disse strænge Bøder, Bevisbyrden for, at han ikke er skyldig, det er noget saa Abnormt, at jeg ikke tror, den høitærede Minister kan stille denne Fordring til Lovgivningsmagten, og dersom her var nogen af de mere fremragende Jurister til Stede — jeg ser ikke nogen af dem i dette Dieblis — er jeg overbevist om, at de uden Hensyn til politisk Standpunkt vilde udtale sig derimod paa en meget stærkt Maade. Jeg vil derfor opfordre til at vedtage Udvalgets Forslag. Selvfølgelig vil dette Spørgsmaal kunne tages under Overveelse inden 3die Behandling, men jeg tvivler paa, at Udvalget vil fravige sine Grundsatninger; om man ad anden Veie, ad indirekte Veie, kunde komme de Betæneligheder i Møde, som ere fremtatte fra den høitærede Ministers Side, vil der selvfølgelig ikke fra Udvalgets Side være nogen Modstand til Stede derimod. Jeg takker den høitærede Minister for de Bemærkninger, han har gjort angaaende de forskjellige Punkter, jeg støttet paa Brændevinsbrændernes Skrivelse, henstillede til den høitærede Minister. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at det ikke blot er i § 33, men ogsaa og særlig i § 9, at det fastsættes, at der fra Brændevinsbrændere og hans Folks Side paa Forlangende skal ydes al fornøden Hjælp i de her omtalte Forretninger, og det er navnlig denne Bestemmelse i § 9, i høiere Grad end den i § 33, som kunde gjøre det muligt for en Toldbedsmand at træve personlig Assistance af Brændevinsbrænderen. Jeg antager imidlertid, at den høitærede Ministers Bemærkninger angaaende § 33 ogsaa angik § 9 eller i alt Fald maa finde Anvendelse derpaa. — Efter den Stilling, den høitærede Minister har indtaget til Sagen i dens Helhed, kan jeg ikke antage, at den vil støde paa Hindringer, og jeg vilde derfor ansæ det for ønskeligt, at denne Sag i Forbindelse med den, som følger efter, fremmes saa hurtigt som muligt fra dette Things Side, for at den kan komme over i det andet Thing og, dersom Samlingen varer længe nok, da ogsaa blive vedtaget der, idet jeg haaber, at der fra det andet Things Side ikke vil være Noget til Hinder for at gaa ind paa Lovforslaget, som det nu foreligger, da det paa Afgiftens Størrelse nær i det Væsentlige slutter sig til, hvad der tidligere er vedtaget i det andet Thing.

Finansministeren (Gstrup): Jeg skal blot med Hensyn til Indbringningsforslaget under Nr. 7 tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo slet ikke er nogen ny Opfin-

delse, naar man nu foreslaar en saadan Bestemmelse i § 46. Det er en gammel Historie, at man, naar man har villet indføre Produktbestatning, ogsaa har villet have denne yderligere Sikkerhed, at det er Brændevinsbrænderen, der skal bevise, at det ikke er ham, der har foranlediget Feilen, og naar den ærede Ordfører mente, at det var umuligt at bringe Lovforslagets Bestemmelser i Overensstemmelse med de almindelige Netsregler o. s. v., saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at i den Betænkning, som blev afgivet af Landsstinget den 24de April 1882, er der netop med Hensyn til § 46 gjort en modsat Betragtning gjældende, idet det samlede Udvalg, hvoriblandt en juridisk Professor, har indstillet, at det første Punktum i § 46 affattes saaledes: „Bøder efter denne Lov tilsvares af Brændevinsbrænderen, medmindre han godtgjør, at den strafbare Handling ikke kan tilregnes ham selv eller hans Folk“. Jeg kan altsaa virkelig ikke tro, at denne Bestemmelse er saa umulig i det danske Netsystem, som den ærede Ordfører vil gjøre gjældende; men jeg skal i ethvert Tilfælde fastholde, at den er praktisk, og den forekommer mig at være nødvendig, thi hvad i Alverden kan det nytte, at den ærede Ordfører vil troste mig med, at der er strænge Straffebestemmelser i Loven, haarde Bøder o. s. v., naar man ikke kan bringe dem til Anvendelse, fordi man ikke kan føre Bevis, at det er Brændevinsbrænderen selv, der har begaaet Forseelsen; saa kan det slet ikke nytte, at man har de haarde Straffebestemmelser, og jeg maa vedblivende paastaa, at Beviset for, at det ikke er Brændevinsbrænderen eller hans Folk, som inde i selve Brænderiet har begaaet disse Feil, skal det være ganske overordentlig vanskeligt at føre, medens selvfølgelig Præsumptionen altid vil være den, at det er Brændevinsbrænderen og hans Folk, der stadig færdes i Brænderiet, der have gjort det. Men hvorledes skal man føre Beviset? Hvorledes skal man modsige Muligheden af, at en Fremmed har trængt sig ind i Brænderiet og boret dette Hul i Spiritusmaaleren? Det fortaar jeg ikke. Jeg maa vedblivende fastholde, at Lovforslagets Affattelse af § 46 er den mest betryggende, og jeg kan indtil videre ikke erkjende Rigtigheden af den ærede Ordførers Betragtning, at Bestemmelsen er umulig efter almindelige danske Netsregler.

Ordføreren (Tauber): Ja, det Samme, som den ærede Minister her siger, kan gjøres gjældende i næsten alle Straffetilfælde; det er overordentlig vanskeligt at føre Beviset derfor. Det kan ofte være Til-